

A Képviselő-testület nyilvános ülésének anyaga (2011.évi
CLXXXIX.törvény 46.§ (1) bek.)

ELŐTERJESZTÉS a Képviselő-testület ülésére

Tárgy: Budapest XII. kerületben lévő Pihenő út közterületnév megváltoztatása

Tisztelt Képviselő-testület!

Az előterjesztés közterületnév megváltoztatására vonatkozó javaslat elfogadására irányul.

Közterületnév megváltoztatásával kereste meg az Országos Korányi Pulmonológiai Intézet (a továbbiakban: Intézet) főigazgatója Önkormányzatunkat, amelyben kezdeményezte a Pihenő út közterület nevének megváltoztatását Korányi Frigyes útra. A Pihenő út egy rövid (körülbelül 120 méter hosszú) bekötőtűt az Intézet kapuja és a Budakeszi út között.

Elzártsága és jó levegője miatt 1878-ban kezdődött meg itt az I. Belklinika építése, Korányi Frigyes tervei és kezdeményezése alapján, amely ma az Országos Korányi Pulmonológiai Intézet (rövidebb nevén „Korányi Kórház”) nevet viseli és amelynek Korányi Frigyes haláláig, igazgatója lett.

Tájékoztatom a Tisztelt Képviselő-testületet, hogy a címen állandó lakóhelyet 6 személy és tartózkodási helyet 55 személy létesített. Részükre a címváltozás szerinti lakó- vagy tartózkodási hely szerinti illetékes Járási Hivatal hivatalból díjmentesen kiállítja és kézbesíti az új lakcímgazolványt a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 13/A. §-a alapján.

A Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény 23. § (4) bekezdés 6. pontja szerint a fővárosi önkormányzat feladata többek között az érintett kerületek véleményének kikérésével közutak, közparkok, közterek elnevezése. A közterület- és városrésznevek megállapításáról, azok jelöléséről, valamint a házszám-megállapítás szabályairól szóló 94/2012. (XII. 27.) Főv. Kgy. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 5. §-ának értelmében közterület elnevezését és az elnevezés megváltoztatását bárki kezdeményezheti az érintett közterület helye szerinti kerületi önkormányzatnál vagy a Fővárosi Önkormányzatnál. A kezdeményezést Budapest Főpolgármestere részére kell megküldeni, aki azt a Fővárosi Közgyűlés elé terjeszti. Az elnevezésről, az elnevezés megváltoztatásáról a Fővárosi Közgyűlés dönt.

A Rendelet 9. § (1) bekezdése alapján személyről közterületet elnevezni halála után, legalább 5 év elmúltával lehet.

A fenti kezdeményezés a Rendelet időbeli feltételeinek, valamint a személyről való közterületnév megváltoztatás előírásainak megfelel.

Mindezekre figyelemmel javaslom, hogy a Képviselő-testület kezdeményezze a Fővárosi Közgyűlésnél a 010886/31 hrsz.-ú közterület nevének módosítását Korányi Frigyes útra.

Az új elnevezéssel összefüggésben 2 darab utcatáblát kell Önkormányzatunknak elkészíttetnie, ennek várható költsége nettó 12.600 forint lesz. Házszámozási vonzata az elnevezésnek nincs.

Az előterjesztést véleményezésre megküldtem a Tulajdonosi és Városfejlesztési Bizottságnak. A Bizottság véleményéről a testületi ülésen adok tájékoztatást.

Kérem a Képviselő-testületet, hogy az előterjesztésben kifejtett indokok alapján a következő határozati javaslatot fogadja el:

Határozati javaslat:

Budapest Főváros XII. kerület Hegyvidéki Önkormányzat Képviselő-testülete javasolja a Fővárosi Közgyűlésnek, hogy a Budapest Főváros XII. kerületben levő 010886/31 hrsz.-ú közterület nevét Pihenő útról módosítsa Korányi Frigyes útra.

(A döntéshozatal módja: egyszerű többség)

Budapest Hegyvidék, 2019. november „22” „

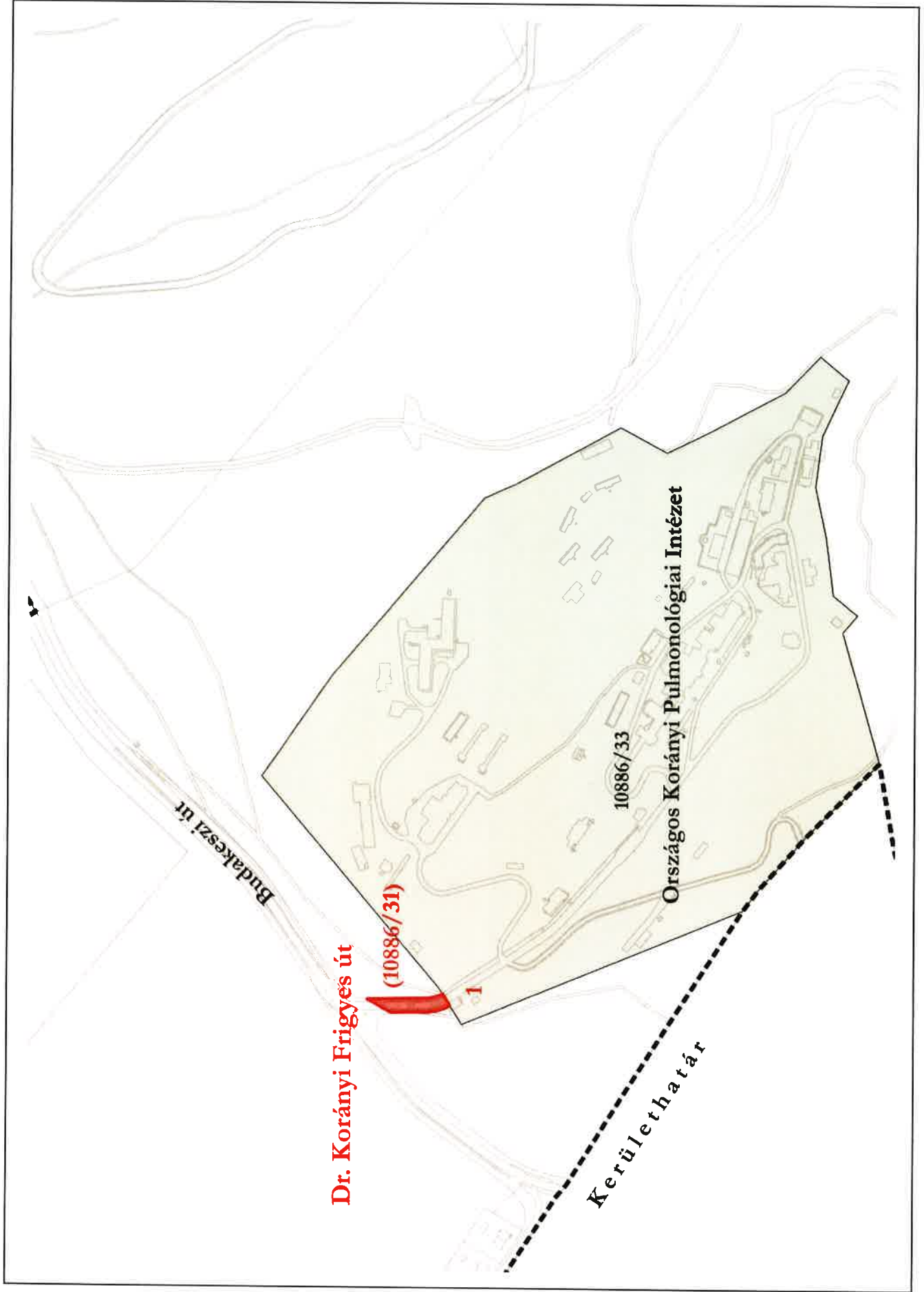
Pokorni Zoltán
polgármester

Láttam:

dr. Gottfried-Tusor Gabriella
jegyző

Melléletek:

1. sz. melléklet- Pihenő út térképkivonat
2. sz. melléklet- Korányi Frigyes életrajza



Dr. Korányi (Kornfeld) Frigyes

(született Kornfeld Frigyes néven (Nagykálló, 1827. december 10. -Budapest, 1913. május 19.) a márciusi ifjak egyike, belgyógyász, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, a magyarországi orvostudomány egyik korai meghatározó alakja.



A család eredeti nevét Kornfeld formában használták. Az első ismert tagja Friedrich Joachim Kornfeld, egy bécsi izraelita bankár volt, aki a napóleoni háborúk alatt gazdagodott meg, de Napóleon bukása után vagyona nagy részét el is vesztette. Legalább három fia volt, akik mind az orvosi hivatást választották. Később ez a három testvér, János, Viktor és Sebald Magyarországra költöztek, és 1848-ban a Korányi nevet vették fel. A tolcsvai báró Korányi család a 19. század végén nemességet nyert magyar család.

Korányi (Kornfeld) Sebald (1800–1885) nagykállói gyakorló orvos, és Nyíri (Kandel) Anna első gyermekeként született.

1848. március 15-én reggel éppen Sauer Ignác belgyógyászati előadását hallgatta, lelkesen ő is csatlakozott az egyetemistákhoz és végigjárta a forradalom helyszíneit. Orvostanhallgatóként részt vett az 1848–49-es forradalom és szabadságharcban, előbb mint nemzetőr, majd a Szabolcs vármegyei önkéntes zászlóaljgyógyszertár parancsnoka, aztán a nyíregyházi katonakórház főhadnagya, a szabadságharc végén pedig mint a 104. honvédszászlóalj főorvosa. 1848-ban apja kezdeményezésére ő is (teljes családjával együtt) áttért a katolikus vallásra, és felvette a Korányi nevet. 1849 őszén folytatta tanulmányait Pesten, 1852-ben szerzett diplomát.

A szabadságharcban való részvételéért még ebben az évben száműzték Bécsből (ahová mint műtőnövendék, két évre készült) felségsértés címén (egy magánlevélben tett egy megjegyzést Ferenc Józsefnek – „a császár jóképű gyerek” – amit – szándékosan vagy véletlenül – „jól táplált gyereknek” fordított félre a rendőrségi cenzúra, így az gúnyosnak hatott) illetve Pestről is, Nagykállóba.

1852-ben kezdte meg praxisát szülővárosában, 1859-ben egyik alapítója volt a helyi kórháznak. 1857–58-ban több tanulmányutat tett a kor legnevesebb orvosi intézményeibe illetve egyetemeire Markusovszky Lajossal, Hirschler Ignáccal és Török József debreceni gyógyszerésszel. Tapasztalatait tanulmányokban adta közre az akkoriban alapított Orvosi Hetilapban, a hazai orvosképzés reformjának szükségességét hangoztatva, illetve – az elsők között – a gyermekhalandóság okait vizsgálta. 1861. január 30-án Szabolcs vármegye főorvosává nevezték ki. A magyar alkotmány felfüggesztése (provizórium) elleni tiltakozásul 1861. november 4-én a teljes megyei tiszti karral együtt lemondott (a provizórium egészen a kiegyezésig tartott). 1864-ben amnesztiát kapott és visszatérhetett Pestre, ahol előbb a tüfusz-fiókkórház, majd 1865-ben a pesti Szent Rókus Kórház idegosztályának vezetője lett. 1864-ben a pesti egyetemen magántanári képesítést szerzett idegkórtanból. 1866-ban kinevezték a pesti egyetemen a belgyógyászat tanárává.

1878-ban kezdődött meg az I. belklinika (ma Országos Korányi Pulmonológiai Intézet, rövidebb nevén „Korányi Kórház”) építése saját tervei alapján, melynek átadása (1880) után egészen haláláig igazgatója lett és maradt. „Klinikáján” – Magyarországon elsőként, de a korban sem túl elterjedt módon – bevezette a laboratóriumi kutatást, a vegyi-, bakteriológiai- és röntgenvizsgálatokat. Előadásai, szakirodalmi tevékenységében a kor leghaladóbb, legkorszerűbb tudományos nézeteit propagálta és érvényesítette.

Részt vett az 1870-es évek egészségügyi reformjainak előkészítésében és kidolgozásában (1874. évi egyetemi orvosképzési reform, 1876. évi közegészségügyi törvény), ennek révén számos korábbi, még tanulmányútjai során megfogalmazódott reformelképzelését keresztül tudta vinni. Munkássága elismeréseként 1884-ben „tolcsvai” előnévvel (Adolf nevű öccsével együtt) nemesi, majd (egymaga) 1908-ban bárói rangot kapott, 1891-ben a főrendiház örökös tagja lett. Szintén 1884-ben az MTA levelező tagjának választotta.

1886-ban kinevezték egyetemi rektorra. Ebbéli minőségében bevezette az egyetemen a klinikai gyakornoki rendszert, a belgyógyászati szakvizsgáknál pedig feltételnek szabta meg a klinikain felül az ideggyógyászati és a kórbonctani gyakorlatot is.

A „kórházában” olyanok fordultak meg a keze alatt, mint Victor Babeş (később világhíres bakteriológus), Udránszky László, Kétly Károly, Elischer Gyula, Bókay Árpád, Issay Artúr, Buday Kálmán, és még sokan mások. Főleg a mellkasi betegségekkel foglalkozott, az elsők között vizsgálta a relatív szívbillentyű zavarokat, munkáiban, előadásaiban gyakran vizsgálta illetve mutatott rá az adott betegséggel összefüggésbe hozható társadalmi hátterekre. Kezdeményezésére indult meg az aktív megelőző és gyógyító küzdelem a tuberkulózis (tbc) ellen, melynek keretében aktívan részt vett a tüdővizsgálói rendelőhálózat (ma: tüdőszűrő állomások) kiépítésében, elterjesztésében.

Teljes egészében neki köszönhető az Erzsébet királyné Tüdőszanatórium 1905-ös megnyitása, amely a saját tervei alapján, az általa gyűjtött adományokból épült fel.

Hosszú ideig volt elnöke az Országos Közegészségi Tanácsnak, tagja az Igazságügyi Orvosi Tanácsnak. Fontos feladatnak tartotta a folyamatos kórházfejlesztéseket, a legújabb eljárások, eredmények alkalmazását, illetve szorgalmazta a gyógyfürdők fejlesztését, integrálását a gyógyászatba. 84 éves korában, 1913. május 19-én hunyt el, Budapesten.